GUNNAR EKELÖF

BERLINELEGIER

(1933[1])

1

var hälsad kära kropp och kära själ
allting att vinna ingenting att finna
trött är mitt öga, spindelns låga brinner
rödflammigt saktare i stillhetens ackord
ådrorna slingrar sig omkring blicken
där kroppens alla lögner ligger dolda
och själens bleka självbedrägerier.
hatets tid är kommen. i nätternas ödestimmar
bultar blodet hårdare i enslighetens rör
och tankens hals som binder den till livet
kläms sakta sönder under evighetens glas.
mördarnas tid är kommen. i hatskogen växer
vapenskaft åt alla som saknar ödet
spjut åt alla som vill döda världen.
föraktets tid är kommen. i skenhjärtat flyter
olja åt alla blixtar gift åt alla
förstenade viljor.
struparnas tid är kommen. i skrattskogen rostar
förkolnande liar åt alla skummande ådror
förbränneIse åt alla kroppens lögner
och själens hån:
jag vill bli hård och feg som stål och guld
med lögner döda lögnen
och segra över dessa ord som stimmar
i ordlöshetens ordnöd och försvinna
i ändlöshetens ord som avsvär världen
så skall min vilja bli som ni har velat
i skummande ådror i skymmande ögon . . .

var hälsad kära kropp och kära själ
allting att glömma ingenting att vinna
kring lampans andakt och kring drömmens låga

[1] Enligt delvis oreviderade manuskript. N:r 3 är den ursprungliga ('automatiska') versionen av "Elegi I" i "Dedikation".

sluter sig obeveklig tystnadens onyx
sluter sig kylans marmor, svårmodets porfyr.
nu sover universum, allting sover
nu sover stenarna, i deras ådror
har blodet stelnat och i deras hjärtan
har döda fågelödlor somnat, allting sover
nu sover alla kroppar, allting sover
och helvetet är över jorden avgrundskylan
den aldrig anade vanställande likväl
besannande
jag ser mig om
allt sover
förvridna anletsdrag förvridna kroppar
osköna ställningar slappnade munnar
omkring mig stelnade som stenar
vulkanerna sover.
Kanthaka väntar.

2

jag hör, du ser, låt oss förstå varann
så låt oss brinna upp tillsammans
vem tror oss utanför oss själva
vem litar på oss och vem tror oss
vi måste ljuga för att tala sanning
vi måste sia det som en gång varit
om vi vill minnas vad som ännu aldrig hänt
ge Mörkret skuggor och ge Ljuset dagrar
om båda någonsin skall bli ett enda
och detta enda dubbelt, nej otaligt
om ljus och mörker skall kunna förenas
och om föreningen skall kunna splittras
i evigt upplöst fria jageoners lopp!
jag hör, och du, min själ, är idel öra
du ser, och jag, din själ, är idel öga
i mig blir blicken ljud för dig är ljudet
en stjärna strålande ett kosmiskt kön
som lockar blickarna att sjunka bortåt
mot aldrig tänkta tankars livlöshet!
o att den stjärnan själen finge hålla
behålla ge och ge och återtaga
i enig tallöshet och tallös enhet
i outtömligt överflöd i armod
o dödens morgonrodnad livets aftonglöd

3

jag vände mig bort och allt förändrades
källan slog upp sitt öga i fågelperspektiv
från den dimmiga solen gick raka linjer till alla ting
över telefontrådarnas monotona dyning vällde molnen fram som
en havsbrand
vågor
vågor mina systrar vem begråter ni
skymningens unge gud eller plågornas herde
jag skriver i tankarna, kanske jag inte kommer ihåg mer
men jag tror att han var blind
vad viskade han under den vita hinnan?
vem vet egentligen det, men det gjorde intryck på naturen
i träden hängde stora tårar
och molnen strövade gråtande längs horisonterna
jag skriver i tankarna, kanske jag inte kommer ihåg mer
men jag tror att han var död
vad såg han under den mörka hinnan
vem vet egentligen det, men stenarna vände sig i sömnen
ett jordskalv skakade alla berg och solen vände sig bort
och havet blev bittert
det hände för längesen
jag vet egentligen inte vad som hände
jag minns det bara i mina känslor
det var kanske någonting annat, hade kunnat uttryckas i andra
ord
överallt och ingenstädes
vågor
vågor som döljer hans spår eller hennes
allt som är skrivet i vatten och sand